

Redaktorka Zuzana Vandáková, ktorá píše pre [Slovo+](#), pripravila rozhovor so Slovenkou v španielskom noviciáte. S láskavým dovolením redakcie ho prinášame aj na našej stránke.

V noviciáte v španielskej Valencii je od septembra 2017. Aj ju dnes vo formácii zasiahla pandémia koronavírusu. Hoci je vyštudovaná zdravotná sestra, teraz je jej povoláním noviciát, a tak bojuje modlitbou. Anežka Gúberová (26) z Kongregácie sestier Panny Márie Útechy vo Valencii.

Aký je noviciát v Španielsku?

Oficiálne trvá dva roky. Prvý rok je kanonický, ako vo všetkých reholiach, druhý nemajú všetky kongregácie. Ja som v druhej polovici druhého roka. Je to vzácny čas, lebo aj máme kontakt s ľuďmi, aj nie. Sme dve novicky, máme formáciu z kongregácie, preberáme naše konštitúcie. Dennodne počas týždňa máme najskôr formáciu doobeda a potom hodiny teológie poobede. Chodíme na Fakultu náboženských vied svätého Vincenta Ferrera, ktorú majú dominikáni vo Valencii, kde máme dva predmety z teológie, podľa toho, čo dopĺňa a posilňuje našu formáciu a čo nám dovolí rozvrh.

Okrem tejto formácie mávame každý štvrtok internoviciát – formáciu medzi noviciátmi. Viaceré kongregácie, ktoré majú vo Valencii svoj noviciát, sa spoločne stretávajú a majú u dominikánov formáciu. Taktiež počas týchto dvoch rokov dopĺňame našu formáciu rôznymi kurzmi, u nás v noviciáte alebo v iných mestách, ktoré nám dávajú odborníci, laici alebo sestry.

Máte okrem teoretickej aj praktickú - pastoračnú časť?

Každú stredu máme rôzne dielne. Dielňa radosti, to sú stretnutia s ľuďmi s rôznym hendikepom. Stretne sa poobede na niekoľko hodín, vždy máme nejakú tému, preberáme nejakú hodnotu – všeobecnú alebo kresťanskú. Príde desať – dvanásť z nich, voláme ich *anawin* – Boží miláčikovia, a tiež niekoľkí dobrovoľníci. Robíme s nimi rôzne aktivity, manuály, ručné práce. Paralelne prebieha stretnutie s rodičmi našich *anawines*, rozprávame sa s nimi a spoločne sa modlíme.

Ďalšou dielňou je Misijná dielňa, kde malá skupinka žien skrze ručné práce pripravuje materiál pre Vianočný jarmok. Taktiež máme v piatky prípravu na birmovku, v nedele doobeda mládežnícku svätú omšu, kde sprevádzame mladých v spevokole. Zároveň máme aj otvorenú komunitu ľuďom zvonka, ktorí to potrebujú – napríklad u nás mávajú stretnutie učitelia zo škôl našej kongregácie tu v Španielsku, niektorí z nich tu aj prespávajú. Niekedy voláme našu komunitu tak trochu zo žartu „komunita otvorených dverí“ pre tých, ktorí prechádzajú cez Valenciu a potrebujú túto službu.

Čo je hlavným cieľom noviciátu?

Priblížiť sa k Bohu, zažiť osobné stretnutie s ním, tak ako Mária počúvať Majstra a nechať sa ním premieňať. Zároveň je to čas aj na spoznanie samého seba a svojho vnútorného sveta, na osobné budovanie. Snažíme sa žiť toto obdobie z hĺbky, vnútorne, byť upriamení na Pána Boha, našu formáciu, vzťah s ním, prehľbovanie sa v ňom a zároveň byť otvorení aj svetu, radostiam i trápeniam našich blížnych. Ako aj Ježiš hovoril: „Podťe teraz vy na tiché miesto a odpočinite si, podťe načerpať, učte sa odo mňa, dovoľte mi formovať vás podľa môjho srdca...“ V takom štýle.

V Španielsku si už dva a pol roka. Bolo ťažké zvyknúť si, alebo to bolo pre teba prirodzené?

Keďže som otvorená a spoločenská povaha, nebolo to pre mňa až také drastické. Mala som rešpekt pred španielčinou, lebo som z nej vedela naozaj len pár slov. Ale myslím, že už rozhodnutím vstúpiť do rehole práve k našim sestričkám som si bola vedomá toho, že určite budem musieť ísť aj do Španielska, keďže naša rehoľa má noviciát pre celú Európu v Španielsku. Brala som to tak, že tak to je, a príliš som sa nad tým nezamýšľala.

Bola to možnosť priblížiť sa k Bohu, rásť a jedna z možností, ako napredovať na mojej ceste, v rozhodnutí, ktoré som urobila pre Boha. Jasné, že to nebolo úplne jednoduché - najmä jazyk. Trvalo mi niekoľko mesiacov dostať sa do fázy aspoň rozumieť, aj keď nerozprávať. Veľmi pomohlo, že tu v noviciáte bola aj ďalšia Slovenka Anička a aj naša novicmajsterka María Luisa, ktorá založila obidve komunity, ktoré máme na Slovensku, a vie slovensky. To nám veľmi uľahčilo proces inkulturácie.

KORONAVÍRUS UPROSTRED PRÍPRAVY SLÁVNOSTÍ

Pamätáš si, kedy ste v Španielsku začali konkrétne pociťovať pandémiu koronavírusu? Ako ste to zo začiatku vnímali?

Prvé náznaky boli už v januári, začiatkom februára, keď to bolo niekde ďaleko v Číne. Stále viac nakazených, stále viac ľudí zomieralo... Keď sa to začalo v Taliansku, čo sú naši susedia, už to bolo bližšie. Koncom februára, začiatkom marca rástli prípady aj tu, ale nebolo to hneď také zlé. Stále nám to vyznievalo ako zbytočný poplach, panika, však je to len „obyčajná chrípka“. No postupne sme si uvedomili, že nákaza sa veľmi rýchlo šíri a prístup k zdravotnej pomoci, ktorú potrebuješ a ktorá za normálnych okolností stačí, nemôže mať každý, pretože nakazených je priveľa. Postupne sa to bralo stále vážnejšie.

Kedy prišiel ten zlom?

Vo Valencii máme k sviatku svätého Jozefa (19. marca) slávnosti, volajú sa *fallas*. Je to celý týždeň osláv, ulice sú plné ľudí, tancov. Na mnohých križovatkách po celom meste stavajú

rôzne sochy z dreva, vysoké osem – desať metrov, ktorými vyjadrujú kritiku na aktuálne dianie v krajine a vo svete. *Falla* je vlastne názov každej takejto sochy. Je ich okolo šesťsto – sedemsto po celom meste. Ľudia ich chodia pozeráť, sú to veľké slávnosti.

Posledný deň a noc pred sviatkom svätého Jozefa sa každoročne organizuje procesia, voláme to *ofrenda*, obeta kvetov, túžob a prosieb našej nebeskej Matke Panne Márii, kde sú tisíce ľudí. Popred veľkú sochu Panny Márie prechádzajú ľudia zo všetkých okolitých miest a dedín. A uprostred toho koronavírus. V štáte vyhlásili núdzový stav 14. marca. A už predtým sa celý týždeň začínali stavať sochy, všetko sa začalo organizovať. Nevedeli, ako to dopadne s vírusom.

Keď sa videlo, že je to stále horšie, zakázali slávnosti, zrušili všetky verejné stretnutia a zhromažďovanie ľudí, keďže tu bol predpoklad na mnohé tisíce dennodenne, a zrazu sa to celé počas niekoľkých dní zvrhlo. Ostalo to pri tom, že je to vážne, stále viacej rastú prípady, treba vyhlásiť stav núdze.

Čo sa pre vás od 14. marca zmenilo a čo to v praxi u vás znamená?

Odvtedy sme nevyšli z domu. Ľudia si museli postupne zvyknúť, nie všetci to rešpektovali. Keď vyhlásili núdzový stav, prvý deň v Madride to bolo ako: „Ó, prázdniny!“ Všetci v parkoch, vonku, totálna katastrofa. Potom sa sprísnil podmienky, kontroly, zasiahla polícia a armáda. Spočiatku to ľudí čosi stálo, že treba byť doma, hoci mnohí museli ísť ešte do práce. Ale pre nás to bolo okamžite o tom, že už sme nevyšli z domu, vychádzala iba jedna na nákup. Zrušila sa nám škola, všetky formačné veci, prestali sa sláviť verejné sväté omše, zrušilo sa všetko vonku.

U vás sa prestali sláviť verejné sväté omše ešte neskôr ako u nás, však?

Áno, asi týždeň po vás to v Španielsku vyhlásila španielska konferencia biskupov.



DOSTALI SME DAR, ŽE SME ZDRAVÉ A MÔŽEME BYŤ SPOLU

Máte aj zákaz vychádzania. Čo to znamená?

Ako prvé sa zatvorili školy a univerzity. Môžeme ísť do lekárne, do potravín, do práce. Začiatkom apríla sa tieto opatrenia sprísnilo, zatvorili mnohé firmy a pracovné odvetvia, ktoré nie sú nevyhnutné. Napríklad robotníkov na stavbách, kaderníctva a podobné, ktoré doteraz, síce obmedzene, ale fungovali.

Ako sa odvtedy prakticky zmenil váš deň?

Upravili sme náš rozvrh dňa, pridali viac modlitby, formácie. Máme v komunite veľkú sálu,

ktorú používame na pastoračné aktivity, tam sme si zmontovali pingpongový stôl, aby sme mali pohyb. Poobede si vždy na polhodinu zahráme pingpong. Snažíme sa o spoločné komunitné aktivity. My ako komunita noviciátu sme väčšinu času bežne spolu, čiže aj keď teraz sme oveľa viac spolu a bez vychádzania von, nestálo nás to až tolko námahy a uľahčilo nám to tento proces. Zároveň si uvedomujem, že je to dar, môcť byť spolu. Rodiny majú príležitosť byť spolu.

Tu v Španielsku vidíme, že sú komunity, v ktorých musia byť sestry izolované v izbách, buď pre istotu, alebo preto, lebo sa vyskytol nejaký prípad. Dva týždne sú úplne samy v izbe. Uvedomujeme si, že sme dostali veľký dar, keďže zatiaľ sme v poriadku, zdravé a môžeme byť spolu, zdieľať spolu mnohé veci, rozprávať, modliť sa spolu. A sme za tento čas vďačné. Je pravda, že nie vždy je to jednoduché, ako v každej rodine alebo v ktorejkoľvek skupinke, spoločenstve, ale veľa nás to učí.

Boli zasiahnuté koronavírusom aj niektoré vaše domy v Španielsku?

Z apoštolských diel, ktoré máme v Španielsku, máme mnohé školy – kolégiá. Tie sú teraz zatvorené. Máme aj mnohé rezidencie, čiže domovy dôchodcov, čo znamená skupinu najzraniteľnejších. Koncom marca sme na tom boli ešte celkom dobre. My síce nemáme s pozitívnym prípadom žiadnu osobnú skúsenosť, ale z týchto komunit prídu z času na čas správy, že sa v danej rezidencii, domove dôchodcov vyskytol nejaký prípad.

Keďže pracovníci vychádzajú k svojim rodinám, nedá sa úplne obmedziť prístup ľudí do zariadenia. Je to veľmi ťažké, lebo vírus sa šíri nekontrolovateľne. Situácia sa tiež priebežne mení, no Bohu vďaka, prichádzajú aj dobré správy o vyliečených, o tých, ktorí po prekonaní choroby mohli vyjsť z izby po dlhom čase, o tom, že situácia je viac pod kontrolou.

Zomreli už aj niektoré z vašich sestier?

Áno. To je pre nás jedna z najťažších vecí – vidieť trpieť toľkých ľudí a prijímať realitu o smrti drahých a blízkych. V niektorých našich domovoch sa vyskytli pozitívne prípady a viaceré sestry boli izolované. Bohužiaľ, niektoré z nich aj zomreli. Každý deň však ďakujeme Pánu Bohu, pretože vnímame obrovskú Božiu ochranu a tiež sprevádzanie našej zakladateľky, svätej Márie Rosy Molas, ktorá sa prihovára za svoje dcéry.

BYŤ ĽUĎMI NÁDEJE

Vaša kongregácia má názov Kongregácia sestier Panny Márie Útechy. Ako prežívate útechu v tomto čase?

V Druhom liste Korinťanom (1, 3 – 4) čítame: „Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstva a Boh všetkej útechy! On nás potešuje v každom našom súžení, aby sme mohli aj my potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení, tou útechou, ktorou

Boh potešuje nás.“ Prežívať túto útechu v tejto situácii bolo zo začiatku ťažké. Je to proces prijatia tejto situácie, pretože človek najprv potrebuje prijať útechu, aby ju mohol dávať. Sú chvíle, keď človek vo vnútri prežíva všeličo - od hnevu cez smútok, výčitky až po pokoj a nádej, ktorá potom príde.

Myslím, že každý si musí prejsť týmto procesom. Aj ja som mala ťažšie chvíle, ale keďže sa aj v komunite dosť povzbudzujeme a modlíme sa za všetkých tých, ktorých to priamo postihuje, dávame si vzájomne útechu a spoločne prichádzame pred Pána. Zo stretnutia s ním v modlitbe pramení najväčšia útecha a duchovná posila pre nás i pre svet. Hoci mám niekedy pocit, že prakticky nemôžem urobiť nič, v tomto období si oveľa silnejšie uvedomujem, že Boh nám dal do rúk duchovné zbrane - modlitbu, ruženec, Božie slovo, byť iba tak v kaplnke pri svätostánku, čo je tiež veľké privilegium, a predkladať mu náš svet a všetkých, ktorí trpia.

A ako dávate túto útechu druhým?

Aj keď by sme najradšej vyšli von, postarali sa o chudobných, ktorých poznáme, pomohli na rôznych miestach, v tomto momente nás naša zodpovednosť vedie k tomu, aby sme zostali doma a v poslušnosti prijali rady a odporúčania, ktoré nám predkladá Konferencia vyšších rehoľných predstavených. Očividnými skutkami vonku v prvých líniiach to teda nejde.

Môžeme však prinášať v modlitbe a vkladať Bohu do rúk osudy všetkých tých, ktorých sa to bytostne dotýka - chorých, zomierajúcich, tých, ktorí bojujú za ich životy, zdravotníkov, lekárov, sestričky. Tisíce a tisíce ľudí, ktorí dávajú svoj život za život druhých. Stáť za nimi v duchovnom boji a tak im byť blízko. Chvíľu mi trvalo nájsť tento spôsob, pochopiť, že k tomuto ma Pán Boh pozýva: prinášať útechu „aspoň“ takto, keď nie je očividne vidieť ovocie tvojej práce, lebo nevidíš, čo modlitby prinášajú. Ale o tom je naša viera. Očami viery viem, že Boh cez modlitbu pomáha ľuďom, utešuje, aj keď ja osobne nemôžem byť blízko pri nich.

Veľmi často si opakujem, že v týchto ťažkých časoch je veľmi dôležité BYŤ ĽUĎMI NÁDEJE. Panika, zúfalstvo, strach, sťažovanie; svet je toho plný. Ale byť ľuďmi nádeje, lebo Ježiš žije a je prítomný uprostred svojho ľudu, aj teraz, uprostred krízy. V týchto dňoch zažívame radosť z Veľkej noci, zo zmŕtvychvstania nášho Pána. On je Boh života, Boh radosti a nádeje.

Zvykneme sledovať svätú omšu cez televízor z Baziliky Panny Márie vo Valencii a nedávno pomocný otec biskup zdôrazňoval: „Nenechajte sa znechutiť! Nenechajte sa znechutiť, lebo to nie je náš štýl!“ Treba kráčať s vierou a dôverou, lebo Pán Boh je na našej strane, je s nami a je uprostred tohto všetkého.

Čo to znamená pre teba?

Povzbudzovať dobrými správami, pozitivizmom, strelnými modlitbami, maličkými obetami

čohokoľvek, čo mi ťažko padne, čo ma stojí úsilie, všetko odovzdávať Bohu. Už v prvých dňoch karantény ľudia v celom Španielsku začali kresliť dúhu so španielskym nápisom #všetkodobredopadne. Posielajú si to medzi sebou, zdieľajú statusy, kreslia na plachty či plagáty, vešajú to do okien a takto sa povzbudzujú.

Aj my sme si v komunite nakreslili na veľkú plachtu dúhu. Na spodok sme si napísali slogan „nie zo strachu, #zostanem doma z lásky“. Túto fotku sme poslali všetkým našim spolusestrám, deťom, rodičom, tým, ktorí medzi nás z času na čas prídu, alebo ľuďom z dielni radosti, z našej pastorácie. Chceme ich aspoň takto povzbudzovať. Počas Veľkej noci sme tiež sprevádzali týchto našich ľudí krátkymi videami s fotkami z minulých rokov a zamysleniami. S Božou pomocou a všetci spolu zvládneme a prekonáme túto krízu!



SLEDOVAŤ SPRÁVY MAXIMÁLNE TRIKRÁT ZA DEŇ, ABY SME SI CHRÁNILI DUŠU

Nosíte na verejnosti rúška? Nosia ich aj vládni predstavitelia? Pýtam sa na to práve preto, lebo my na Slovensku sme v tom takí nezvyčajní, že ich nosíme, máme aj kampaň #ruskoniejehanba a niekoľko týždňov je už povinnosť nosiť ho na verejnosti.

Slovensko je v tomto prípade neskutočne zodpovedné a som rada, že som zo Slovenska. Naozaj som na vás hrdá! Tu ľudia nosia rúška, aj keď nie vždy. Tiež je fakt, že až donedávna bolo nemožné dostať ich v obchode. V posledných dňoch prichádza ochranný materiál už aj do lekární. Je tu veľká kampaň za to, aby sa šili. Nie je taká, ako ty hovoríš, že je na Slovensku, ale nosia sa. Vidím, že mnohí nie, no sankcie za to nie sú. Viacerí vládni predstavitelia zostali pozitívni, takže sa rozprávajú cez videokonferencie, ale bežne až tak nevidno, že by ich mali.

Nemáte teda povinnosť nosiť rúška?

Nie, nie je to príkaz, no postupne si ľudia uvedomujú dôležitosť nosenia rúšok. V posledných dňoch prichádza stále viac ochranného materiálu a rúška sa začínajú rozdávať grátis, po domoch či v lekárňach. Zatiaľ však táto služba nefunguje vo všetkých častiach Španielska.

Na Slovensku sa tiež vzmohla vlna kreatívnej pomoci - mnohí šijú rúška, tlačia 3D štíty pre lekárov, darujú ochranné obleky. Vnímate vlnu tejto solidárnej kreativity aj u vás?

Je veľmi citelné, že ľudia sa snažia hľadať spôsoby, ako pomôcť. Mnohé krajčírskedielne, predajne, ktoré bežne predávajú veci na šitie - všetci sa ponúkajú a šijú rúška. Rôzne rehoľné kongregácie či klauzúrne rehole tiež šijú rúška a zapájajú sa do toho. Sú viaceré obchodné spoločnosti, ktoré napríklad bežne vyrábajú stroje, teraz však celú výrobu

upriamujú na rúška, ochranné obleky, skúšajú hľadať spôsoby, ako vyrábať ventilátory, roboty na testy a podobne. Ľudia sa veľmi snažia byť solidárni.

U nás sa v poslednom čase často prezentujú modely toho, ako dlho by to mohlo trvať. Hovorí sa o tom aj u vás?

Áno. Tiež sa predkladajú rôzne verzie. Boli určité predpoklady, že by to mohlo byť do leta, niekde sa hovorilo, že možno do Vianoc. Je to otázka času a toho, ako sa to bude vyvíjať. Často sa pozerá na Čínu, že tam trvalo asi tri mesiace, kým vôbec mohli polaviť z opatrení. Všetko bude závisieť od vývoja situácie.

Sledujete intenzívne situáciu v médiách?

Zo začiatku sme to veľmi sledovali, v novinách už doobeda dávali prvé spravodajstvo, potom hneď poobede ďalšie, na internete stále nejaké správy - „tolko prípadov“, „tam sa to rozneslo“. Prvé dni sme boli stále v pozore, napäté. Bolo to normálne, lebo situácia zrazu prepukla vo veľkom a všetkých sa nás to veľmi dotýkalo. Postupne sme videli, že nám to nerobí dobre. Nie je dobré plniť sa tak veľmi všetkými tými informáciami a stále byť len na internete, sledovať televízor, pozerieť, čo sa teraz deje, ako stúpili čísla, byť napätý. Dohodli sme sa, že budeme pozerieť len večerné správy, aby sme boli vo svete, v aktuálnej situácii a mohli vnímať, čo sa deje, ale zároveň chránili svoje vnútro, aby nás všetky tie informácie nezruinovali.

Na formácii sme spoločne čítali jeden krátky dokument pre rehoľníkov, v ktorom boli rôzne odporúčania. Napríklad sledovať správy cez médiá maximálne trikrát za deň. Jasné, že mať súcit s ľuďmi, cítiť bolesť za tých, ktorí trpia, zomierajú, ostávajú sami alebo sa nemôžu ani rozlúčiť so svojimi blízkymi, prosieť za nich a predkladať ich Pánu Bohu, ale zároveň byť ľuďmi nádeje, nenechať sa tým prevalcovať, aj keď je to niekedy ťažké, keďže stále prichádzajú zlé správy. Cez našu stránku na Facebooku ponúka kongregácia denne „správy útechy a nádeje“, krátke odkazy, zamyslenia a povzbudenie s obrázkom, cez ktoré sa šíri Božia útecha, pokoj a nádej medzi ľuďmi.

ĽUDIA SA KONEČNE DOKÁZALI ZJEDNOTIŤ

Je niečo, čo ťa na tejto situácii v pozitívnom zmysle prekvapuje?

Veľká kreativita, solidarita ľudí, že nás to konečne dokázalo spojiť v boji za spoločný cieľ, všetci zjednotene bojujeme, spojení. Niekedy si vravím, že je to predsa len možné, aj keď doteraz sa zdalo, že je to v spoločnosti čosi nemožné - od politiky cez všetky manufaktúry, spoločnosti, obchody až po konkrétnych ľudí v konkrétnych domácnostiach. Jednota medzi nami ako ľuďmi.

A z negatívnej stránky?

Je mi ľúto, že stále sú krajiny, ľudia, vládni predstavitelia, ktorí to neberú vážne. Sú krajiny, ktoré vidia, ako je to v Európe, ako sa s tým bojuje a koľko ľudí už zomrelo, a stále sa len snažia zachrániť ekonomiku na úkor toho, že zomrie veľa ľudí. Až kým si neuvedomia, že situácia je naozaj zlá a tak či tak je nevyhnutné zastaviť všetko v krajine a sústrediť sa na záchranu životov.

Čo je pre teba v tejto situácii najťažšie?

Možno vedomie toho, že mnohí ľudia veľmi, veľmi trpia a v podstate musíme byť len zavretí doma a zdanlivo nemôžeme nič urobiť. Hoci vieme, že aj to je jeden zo spôsobov, ktorým zachraňujeme životy. Občas tiež vnútorný boj s myšlienkou, že by som mohla vyjsť, pomôcť, byť dobrovoľníčkou v nemocnici či inde a pomáhať. Teraz však nie je čas na to, aby som žila túto situáciu týmto spôsobom. Moja pomoc je iná, Boh mi dáva pochopiť, že on má inú logiku ako my, pozerá na veci z iného uhla pohľadu a koná v histórii človeka, pričom rešpektuje jeho slobodu. V tejto slobode sa aj ja rozhodujem nasledovať ho so všetkým, čo k tomu patrí.



TRPEZLIVOSŤ S CELOU SITUÁCIOU, LEBO POTREBUJE LEN ČAS A MODLITBY

Ako teda vnímaš to, že hoci si zdravotná sestra, teraz je tvojou pozíciou a miestom služby noviciát?

Viem, že z momentálneho miesta a v momentálnej etape života sa to nedá žiť inak, pretože nie som zodpovedná iba sama za seba, ale aj iní sú za mňa zodpovední. Je to v tomto zmysle trochu ťažké. Niekedy sa pohrávam s myšlienkou, že za bežných okolností by som určite pracovala v nemocnici a mohla byť blízko chorým. Ale nie je to náhoda, že som práve tam, kde som. Viem, že Boh ma teraz pozýva žiť túto situáciu iným spôsobom, ako by som si možno predstavovala, no o to viac ma chce naučiť.

Je to príležitosť každý deň znovu a znovu prinášať Bohu túto obeť - nebyť blízko pri chorých osobne, ale sprevádzať ich duchovne; znovu je to otázka viery a nádeje. Bol potrebný určitý proces, aby som pochopila, čo Pán Boh odo mňa chce a ako mám vlastne žiť túto situáciu, no je jasné, že pre všetkých je to ťažké, pre každého z toho jeho uhla pohľadu: či si zatvorená doma, alebo si v nemocnici pri chorých, alebo si ten chorý na lôžku, alebo zamestnanec v supermarkete, kde sa tiež môžeš nakaziť... Bojujeme všetci za všetkých.

Čo ťa táto karanténna situácia naučila, učí?

Dôverovať Bohu ponad všetko, nech sa deje čokoľvek, a vždy mať nádej, byť človekom nádeje, aj keď možno vnútorne žijem rôzne ťažkosti či zápasy. Byť skutočne blízko Bohu a ľuďom a hľadať to, čo Boh chce v danej situácii, ktorú žijem. Je to vyhrotená situácia, ktorá ma pozýva viac sa upriamiť na to, ako realizovať Božiu vôľu v mojom živote dnes, tu a teraz.

Slovenská novicka Anežka Gúberová v Španielsku: Byť ľuďmi nádeje
uprostred koronavírusu

Zároveň si uvedomujem veľkú jednotu s blízkymi z mojej rodiny alebo duchovnej rodiny. Jednotu, ktorá nás spája v dobrom a krásnom vždy, ale teraz v tom ťažkom ešte oveľa viacej. Jednou z vecí, ktoré sú pre mňa veľkou školou, je trpezlivosť. Nechcieť všetko hneď, nechcieť hneď všetko vyriešiť, ale v trpezlivosti čakať. Trpezlivosť so sebou samou, s blízkymi, ktorí žijú vedľa mňa, lebo všetci to máme ťažké, a trpezlivosť s celou situáciou, lebo potrebuje len čas a modlitby.

Nepomôže mi, keď sa budem hnevať. Pán Boh má na všetko svoj čas a vie, prečo sa dejú veci, ktoré sa dejú, aj keď my možno teraz nerozumieme. Dal nám slobodu a z nej vyplývajú situácie bolesti a ťažkostí, pretože ju ako ľudia zneužívame... no on zo všetkého dokáže vyťažiť to najväčšie dobro. Len trpezlivo dôverujme a majme pevnú vieru v toho, ktorý nás miluje.

Zuzana Vandáková
Slovo+

The post [Slovenská novicka Anežka Gúberová v Španielsku: Byť ľuďmi nádeje uprostred koronavírusu](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)